

37 והים הכחול



**"דני והים הכחול" בתיאטרון באר-שבע ׀ גבר ואשה, מיואשים מהחיים, מוצאים באהבה את הכוח לבנות חיים חדשים ביחד ׀ בימוי חכם, משחק מצויין**

# מה זאת אהבה

בתפקיד האשה, בחוכמה, רגישות ודייקנות. שני צעירים לאידועים אלה נותנים משחק מצויין, גמיש, בשליטה מוחלטת. שניהם, ובמיוחד אהובה בן, מצליחים להעביר אלינו את האיכות האטומה והנואשת של אנשים החסרים כושר הבעה לשוני והמנסים לשוא להעביר את הרגשות

"דני והים הכחול", מאת ג'ון פטריק שנלי, בתרגומה החי של אלה אלמגור, הוא דואט בנוי היטב (פרט לחלקו האמצעי, שבו המחזה "מפסיד גובה" ונוסק שוב רק לקראת הסיום) על בחור "דפוק בראש" בן שיפולי החברה הפורק את זעמו ויאושו בהתפרצויות של אלימות פראית.



**בן וגבריאל. בחור "דפוק בראש" פוגש נערה מיואשת**

המחשבות התתימילוליים הרותחים בהם. כך הופכת האלימות האילמת, החוויה הרגילה של חייהם, לכיטוי של נסיך להגיע זה אל זה, ולהפוך את המיניות הסתמית לאירוטיקה, לאהבה גואלת. התפאורה והתלבושות של יוסי בן ארי, והמוסיקה של שמוליק גויפלד.

הוא פוגש במקרה נערה מיואשת באותה מידה ושניהם, מתוך יאושם, מתקשרים ומתאהבים ומוצאים באהבתם משען הדדי וכוח והעזה לנסות לבנות לעצמם חיים אחרים ביחד. רוני ניניו מביים את אלבי גבריאל בתפקיד הגבר ואהובה בן

חיים בזבל



**"דני והים הכחול" - התיאטרון העירוני באר-שבע**  
מחזה קצר לשניים, זרוקים, נתקלים זה בזו לראשונה בבר ומסיימים במיטתה. קשר אלים נהפך לקשר חם, ויש בסיום אפילו קצוץ של חיוך. מחזאי אמריקני יליד ברונקס, ג'ון פטריק שנלי, כתב את זה לפני שנים אחדות. נראה שהחיים האלה מוכרים לו היטב. גם הלשון, גם הטיפוסים. לא מחזה חשוב, אך בהחלט נותן הזדמנות לשני שחקנים צעירים. ובבאר-שבע אכן מודעים לחשיבותה של הזדמנות כזאת.  
שני השחקנים הצעירים - אהובה בן ואלבי גבריאל - עומדים במשימה זו יותר מאשר בכבוד. הם משכנעים אותי שלשתי הדמויות הזורקות והדפוקות האלה אכן יש חיים פנימיים מעבר למסכה המחוספסת. אין ספק שלבמאי רוני ניניו חלק ניכר בהדרכתם בכיוון זה, אך שניהם מעבירים אלינו נוכחות שיש בה עוצמה רבה, כנות רגשית ואיזו אמת שהופכת את הצפייה בהם למרתקת לעיתים. שחקנים שיכרו לים להביא חיוך גם אל חיים בזבל.

19/1/85